

Arrest

nr. 265 478 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 30 januari 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 6 februari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 maart 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 15 juni 2021.

1.3. Op 12 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 juli 2021 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit en bent u op (...) 1983 geboren in de hoofdstad Bogotá. U heeft altijd in de hoofdstad gewoond, tot uw 23ste bij uw ouders en hierna samen met uw partner J.(...).

U bent tot het middelbaar naar school gegaan. Hierna zou u zijn beginnen werken. U heeft onder andere gewerkt als kinderoppas, als poetshulp, als werknemer in een bakkerij, als werknemer in een restaurant, als verkoper van loterijbiljetten en vuilniszakken, als administratief medewerker in een school en als toezichthouder in een school.

Sinds uw twintigste heeft u een relatie met J.(...) U.(...) S.(...). Op 20 december 2007 werd jullie zoon D.(...) A.(...) geboren.

In 2012 zouden jullie een papierwinkel zijn begonnen in de wijk Galicia waar jullie toen woonden. Na verloop van tijd werden jullie lastig gevallen door hangjongeren. Ze zouden producten hebben genomen in jullie winkel zonder ervoor te betalen, in het bijzonder belminuten via een gsm die jullie uitleenden. Dit werd na verloop van tijd alleen maar erger. Uiteindelijk zouden zij 80 000 Colombiaanse peso's opgeëist hebben zogezegd ter compensatie van de bescherming die zij jullie aanboden. Jullie zouden hen duidelijk hebben gemaakt dat jullie dit niet konden betalen omdat jullie niet voldoende opbrengsten hadden, maar zij hadden hier geen begrip voor. Uiteindelijk zouden jullie hebben besloten om de zaak te verkopen aan een buurvrouw die enkele huizen verderop woonde en dit aan de helft van de waarde. Hierna zouden jullie de wijk Galicia hebben verlaten en naar een andere wijk verhuisd zijn. Jullie zouden de draad van jullie leven terug hebben opgepikt en hard zijn beginnen werken. Alles ging relatief gezien goed en jullie gingen ervan uit dat het probleem met de hangjongeren definitief van de baan was.

Op 12 januari 2020 zou u samen met uw partner J.(...) en jullie zoon D.(...) naar het lokale park zijn gegaan om te ontspannen. Plots zouden er een viertal mannen naar jullie gekomen zijn. Eén van hen zou jullie hebben aangesproken. Hij zou jullie gezegd hebben dat jullie bij hen in het krijt staan. Hij herkende jullie als de eigenaars van de papierwinkel in Galicia. Nadat jullie hen hadden herkend, zouden jullie zijn blijven ontkennen dat jullie de vroegere uitbaters waren van de papierwinkel. De man die jullie aansprak, zou gezegd hebben dat mensen zoals jullie die weigeren te betalen, worden vermoord. De andere aanwezige mannen zouden enkel spottend gelachen hebben. Vervolgens zouden ze weg gegaan zijn. Jullie zouden direct jullie zoon en het vriendje met wie hij aan het voetballen was, meegenomen hebben, vervolgens een taxi hebben genomen, enkele rondjes hebben gereden om hierna naar het wooncomplex te gaan waar jullie woonden. Op 16 januari 2020 zou u aangifte hebben gedaan van deze feiten in het lokaal politiebureau. Er werd proces-verbaal opgesteld en u kreeg ook een formulier mee waarmee u beschermingsmaatregelen kon aanvragen. Na overleg met uw man, zouden jullie besloten hebben dit niet in te vullen omdat jullie ervan uitgingen dat er dan politieagenten voor jullie deur zouden worden opgesteld en jullie zouden ten allen tijde hebben willen vermijden extra in de kijker te lopen.

Op 29 januari 2020 bent u samen met uw zoon vanuit Colombia via Spanje naar België gereisd, waar jullie de volgende dag aankwamen. Op 6 februari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legde u de volgende documenten voor: uw paspoort en dat van uw zoon, uw identiteitskaart en die van uw zoon, de kopij van het proces-verbaal in verband met de aangifte die u deed op 16 januari 2020 en tenslotte de kopij van het aanvraagformulier voor beschermingsmaatregelen dat u had ontvangen van de agenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst verklaarde u uw paspoort te hebben aangevraagd samen met uw man omdat jullie van plan waren toeristische reizen te maken. Voordien hadden jullie nooit eerder een paspoort gehad en dus ook

nooit eerder reizen gemaakt waarvoor men een paspoort nodig had. Blijkt evenwel dat u uw paspoort heeft aangevraagd op 3 december 2019. Uw zoon voor wie dezelfde motieven opgingen in verband met het paspoort heeft zijn paspoort op 9 januari 2020 aangevraagd. Op 12 januari 2020 zou er zich vervolgens een incident hebben voorgedaan waardoor jullie besloten het land uit te vluchten. U werd erop gewezen dat dit alles zeer opmerkelijk en vooral erg toevallig overkomt: jullie die nooit eerder een paspoort hadden aangevraagd, dit uiteindelijk wel deden einde 2019 en begin 2020 in het geval van uw zoon, zouden plots een levensbedreigend probleem hebben gekend, in het geval van uw zoon, drie dagen nadat hij het paspoort had bekomen, waardoor jullie dan met dit bekomen paspoort enkele weken later uit het land konden vluchten. Dit is weinig geloofwaardig en eerder ontstaat de indruk dat jullie de reis uit Colombia al aan het voorbereiden waren vóór 12 januari 2020, met andere woorden voordat het beweerde incident zich had voorgedaan dat voor jullie de zogezegde concrete vluchtaanleiding uitmaakte (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 4-24).

Vervolgens is het opmerkelijk dat uw partner J.(...) niet mee is gevlucht uit Colombia. Er was niet meteen genoeg geld om hem mee te laten vluchten. Hij zou jullie in maart 2020 komen vervoegen, maar omwille van de lockdown naar aanleiding van de Corona pandemie, werd zijn vlucht afgezegd. Op heden zit hij nog steeds in Colombia (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 26-31). In het anderhalve jaar dat hij nog in Colombia is gebleven nadat u bent gevlucht, heeft hij geen noemenswaardige problemen meer gekend. U liet optekenen dat hij jullie belagers nog wel is tegengekomen, maar hij vermijdt dat hij door hen wordt gezien. Hij neemt de nodige voorzorgsmaatregelen als hij naar buiten gaat (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 32-37). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw partner J.(...) als lasser werkt in dienstverband en ook dat hij dit tot op heden nog steeds doet. Hij gaat dus elke dag van en naar zijn werk. U werd erop gewezen dat men aldus bezwaarlijk kan stellen dat hij ondergedoken leeft. U verklaarde nu dat hij wel degelijk enkele maanden ondergedoken heeft geleefd aangezien hij ergens anders een appartement huurde. Omdat dit echter te duur werd, zou hij vervolgens terug zijn gekeerd naar jullie huis in jullie wijk. U werd erop gewezen dat hij zich aldus erg kwetsbaar opstelt door elke dag vanuit jullie wijk van en naar het werk te vertrekken, dat hij zich met andere woorden blootstelt aan mogelijke vervolging door jullie belagers. U bevestigde dat dit klopte, maar voegde eraan toe dat er geen andere oplossing was aangezien er brood op de plank moet komen. Uw verklaringen met betrekking tot uw partner J.(...) doen twijfels rijzen over de ernst van jullie problemen. Immers als jullie werkelijk levensbedreigende problemen zouden gekend hebben, is het weinig geloofwaardig dat uw partner gewoon verder is blijven werken en zich aldus voortdurend bloot heeft gesteld aan de potentiële vervolging door jullie belagers. Dat er vervolgens in het afgelopen anderhalve jaar helemaal niets zou zijn gebeurd hoewel hij dus niet langer ondergedoken leefde, bevestigt dat er geen sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 118-127).

Verder dient te worden gewezen op volgende tegenstrijdigheid. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat jullie door vier mannen werden benaderd. Slechts één van hen zou met jullie zijn beginnen praten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 112). U werd er vervolgens op gewezen dat u in de aangifte die u over deze feiten heeft gedaan, naar slechts drie mannen verwees ('cuando se acercan tres hombres'). U werd hierop gewezen en antwoordde dat u zich had vergist. U herhaalde dat ze met vier waren. U werd gevraagd of u dus bedoelde dat u zich had vergist op het moment dat u de aangifte had gedaan. U antwoordde nu dat u het zich niet meer goed kon herinneren. Nochtans bleek aanvankelijk tijdens het persoonlijk onderhoud helemaal niet dat u zich die dingen niet goed kon herinneren. Meer nog: u verbeterde de protection officier toen deze foutief verwees naar uw eerder opgetekende verklaringen in verband met het aantal mensen door wie jullie werden benaderd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 145-147). Wat er ook van zij, het is opmerkelijk dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over dit incident hoewel dit incident de concrete vluchtaanleiding zou hebben uitgemaakt.

In ditzelfde verband is het opmerkelijk dat de mannen door wie jullie zijn benaderd helemaal geen concrete afspraken hebben gemaakt over welk bedrag jullie precies dienden te betalen, tegen wanneer jullie dit dienden te betalen en hoe er verder zou worden afgesproken. Ze zouden enkel gezegd hebben dat het geen zin had om jullie te verstoppen, want ze zouden jullie sowieso terugvinden (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 155).

Deze door u geschetste modus operandi van deze mannen is zoals gezegd al opmerkelijk te noemen, maar dat ze dan ook geen enkele poging meer hebben ondernomen om uw partner J.(...) te benaderen hoewel die dus was achtergebleven in Colombia en zijn gewone professionele leven als lasser verder zette, is evenzeer, op zijn zachtst gezegd, opmerkelijk te noemen.

In verband met de klacht dient te worden gewezen op het feit dat u zich klaarblijkelijk helemaal niet heeft geïnformeerd of er hieraan eventueel gevolg werd gegeven door de politie. U heeft helemaal niet nagegaan of er eventuele onderzoekdaden werden gesteld door de politie naar aanleiding van uw

klacht. U heeft zich zelfs niet eens de moeite getroost om uw klacht online op te volgen op basis van het numero unico dat vermeld is op de klacht (...) (zie klacht, toegevoegd aan het administratief dossier). U liet in dit verband optekenen dat u er wel degelijk aan gedacht heeft om dit te raadplegen, maar u zou het uiteindelijk niet hebben gedaan, naar eigen zeggen omdat u niet veel van het internet begrijpt. Deze uitleg kan niet overtuigen. Het kan immers niet zo moeilijk zijn om eventueel iemand anders die wel meer digitaal beslagen is, in te schakelen om uw dossier online te raadplegen. U voegde er verder nog aan toe dat u vrij zeker was dat er niets zou gedaan zijn door de politie in Colombia, anders zou u dit zeker van uw partner J.(...) hebben vernomen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 195-202). Wat er ook van zij, de vaststelling dat u helemaal niets heeft ondernomen om uw zaak op te volgen, getuigt van een onverschillige houding en doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

In de marge weze nog opgemerkt dat u erg tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of er al dan niet politiebescherming werd toegekend naar aanleiding van de klacht die u had ingediend op 16 januari 2020. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken liet u het volgende optekenen in dit verband: 'de politie zei dat ze twee agenten gingen sturen naar huis ter bewaking. Daarna stonden deze twee agenten steeds bij mijn huis. Maar ik vertrouw niemand. Ik voelde me onbeschermd. De guerilla kwam erachter vanwege de aanwezigheid van de politieagenten' (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS wenste u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud een rechtzetting te doen. U verklaarde dat er nooit agenten werden opgesteld aan jullie huis en dat dit dus een vergissing betrof van de protection officer bij DVZ. Toen deze laatste u het verslag had voorgelezen, zou u niet hebben opgemerkt dat deze verklaringen foutief waren opgetekend. Het is pas naderhand toen uw advocaat u het verslag opnieuw had voorgelezen ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u de vergissing had opgemerkt (zie notities persoonlijk onderhoud, check verklaringen DVZ). Wat er ook van zij, het is weinig geloofwaardig dat u niet zou hebben opgemerkt bij het voorlezen van het verslag van DVZ dat deze nochtans klare, duidelijke en aldus niet voor interpretatie vatbare verklaringen hoegenaamd niet overeenstemden met wat er zich in werkelijkheid zou hebben voorgedaan.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat de feiten die zich in 2012 hebben voorgedaan bezwaarlijk nog als actueel kunnen beschouwd worden. Dat jullie destijds een winkel zouden gehad hebben en jullie zouden afgeperst zijn, staat hier op zich niet ter discussie. Dat jullie 8 jaar later evenwel zouden zijn benaderd door dezelfde mannen die jullie in 2012 afpersten, wordt omwille van bovenstaande redenen niet als geloofwaardig beschouwd.

In dit verband is het bovendien opmerkelijk dat jullie erin geslaagd zouden zijn om jullie zaak te verkopen aan een buurvrouw die enkele huizen verder woonde. U werd erop gewezen dat het niet evident is om een koper bereid te vinden jullie zaak over te nemen wetende dat de zaak werd geterroriseerd door jongeren. U lichtte toe dat de buurvrouw de inboedel mettertijd heeft verhuisd naar haar huis en dat ze daar de zaak heeft heropgestart. U werd gevraagd of deze buurvrouw dan ook niet problemen is beginnen krijgen met deze jongeren. U verklaarde dit niet te weten aangezien jullie de wijk destijds hebben verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 138-142). Dat een buurvrouw, iemand die dus perfect op de hoogte moet geweest zijn van de problemen in jullie zaak, toch geld heeft gegeven voor de overname van jullie zaak en dat ze vervolgens deze zaak heeft heropgestart in haar huis, enkele huizen verder dan jullie huis, doet de wenkbrauwen fronsen.

De documenten die u voorlegde, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Deze documenten bevestigen enkel uw persoonsgegevens en die van uw zoon. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Het proces-verbaal van de klacht die u neerlegde, bevestigt dat u een aangifte heeft gedaan van feiten. De vermelde feiten in dit pv worden evenwel niet geloofwaardig geacht omwille van de hierboven aangehaalde redenen. Het aanvraagformulier voor beschermingsmaatregelen bevestigt dat u dit formulier heeft gekregen zonder meer.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over een aantal van de voormelde rechtsregels en –beginselen, gaat verzoekster, in een eerste onderdeel van het middel, in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft. Zo benadrukt verzoekster dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat zij in 2012 een papierwinkel uitbaatte en daarbij slachtoffer is geworden van afpersing door hangjongeren. Verzoekster verduidelijkt dat zij opnieuw met dezelfde hangjongeren te maken kreeg nadat het gezin zich in een nieuwe wijk vestigde en dat dit de reden is dat haar gezin besloot om het land te verlaten. Zij onderstreept dat zij dit in detail en op chronologische en gestructureerde wijze uiteenzette tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing aangaande het tijdstip waarop hun paspoorten werden aangevraagd, verduidelijkt verzoekster dat zij reeds in 2012 problemen kregen en de paspoorten dus duidelijk na het ontstaan van deze problemen werden aangemaakt. Verzoekster meent bovendien dat dit argument uiterst subjectief is en door niets wordt gestaafd en aldus op pure speculatie berust. Verzoekster betreurt in dezen dat het CGVS-verhoor meteen met een negatieve noot begon en dat hieraan een overdreven belang wordt gehecht.

Verder benadrukt verzoekster dat haar partner J. nog steeds in Colombia verblijft omdat er onvoldoende financiële middelen waren om iedereen naar Europa te laten reizen en hij, met de ‘*sanitaire crisis en de lockdown*’ zijn job verloor waardoor hij niet meer kon reizen. Ook is hij niet gevaccineerd en kan hij dus niet reizen. Verzoekster meent in dit verband dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich dient te informeren naar de ‘*sanitaire crisis*’ in Colombia. Verder merkt verzoekster op dat haar partner een ondergedoken bestaan leidt en er attent op is om niet op te vallen.

Verzoekster vervolgt dat zij door stress en angst van de asielpcedure moeite had om zich de details van het incident van de benadering vanwege de hangjongeren te herinneren, maar dat zij wel in staat was om hierover te vertellen en dat haar verwarring over drie of vier personen begrijpelijk en menselijk is, zonder dat dit haar relaas op de helling zet.

Betreffende de ingediende klacht geeft verzoekster aan dat zij van bij aanvang veel angst voelde en zij niet verder durfde te informeren naar wat er met deze klacht gebeurd was vanuit deze angst. Zij vervolgt nog dat zij wist dat de impact van een dergelijke klacht beperkt zou blijven en dat de autoriteiten niets zouden ondernemen om de schuldigen te verhoren of te straffen.

Aangaande de bewaking bij haar huis door de politiediensten ontstond er een misverstand, aldus verzoekster. Zij merkt in dit verband op dat zij deze fout in het DVZ-verslag van bij aanvang tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft rechtgezet. Meer bepaald dat zij vreesde om de politiediensten aan huis te laten komen en zo zichtbaar de autoriteiten in te schakelen. Verzoekster meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierover niet moeilijk kan doen.

Verder benadrukt verzoekster dat zowel het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds herhaaldelijk hebben geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

In een tweede onderdeel van het middel gaat verzoekster in op de algemene veiligheidssituatie in Colombia. Onder verwijzing naar algemene rapporten en persartikelen laat verzoekster gelden dat uit deze talrijke bronnen kan worden afgeleid dat het vredesakkoord met de FARC de gelegenheid gaf tot een korte vredesperiode die echter evolueerde in perverse neveneffecten van het akkoord. Zij licht toe dat er enerzijds een sterke ontwikkeling is van andere gewapende groeperingen en anderzijds ex-leden van de FARC de wapens weer opnemen, gezien de onmogelijkheid om de re-integratie, bepaald door het vredesakkoord te verwezenlijken. Het klimaat in Colombia kent volgens verzoekster geen manifeste verbetering: de problemen zijn slechts verschoven en veranderd. Men kan nog steeds spreken van een alarmerende aanwezigheid van gewapende groeperingen en een gewelddadig optreden van de FARC in sommige regio's. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal in deze een totaal gestereotypeerde en niet conform de motiveringsplicht conclusie heeft gemaakt.

Verzoekster vraagt in hoofde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen nieuwe stavingstukken bij het verzoekschrift.

Op 12 oktober 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 2 augustus 2021 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel

13 van het EVRM, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen *in casu* geschonden acht.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Aangaande de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen: (i) hoewel verzoekster verklaart dat zij en haar gezinsleden hun paspoort aanvragen om samen toeristische reizen te maken, het opvallend is dat zij haar paspoort op 3 december 2019 heeft aangevraagd en haar zoon op 9 januari 2020 en er zich dan plots 3 dagen na het aanvragen van dit laatste paspoort levensbedreigende problemen zouden voordoen, hetgeen weinig geloofwaardig is en de indruk wekt dat zij de reis uit Colombia al aan het voorbereiden waren voor 12 januari 2020, en dus voor het beweerde incident dat aan de basis van hun vlucht uit Colombia zou hebben gelegen; (ii) het opmerkelijk is dat verzoeksters partner J. niet mee is gevlucht uit Colombia, hij heden nog steeds aldaar verblijft en er geen noemenswaardige problemen heeft gekend. Dit ondanks het feit dat – hoewel verzoekster aangeeft dat haar man ondergedoken leefde – hij elke dag van en naar zijn werk gaat en intussen ook opnieuw naar hun huis is teruggekeerd, hetgeen erop wijst dat er geen sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag; (iii) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal mannen dat haar benaderd zou hebben en dit ondanks het feit dat dit incident de concrete vluchtaanleiding zou hebben uitgemaakt; (iv) het opmerkelijk is dat de mannen door wie verzoekster en haar gezin werden benaderd helemaal geen concrete afspraken hebben gemaakt over welk bedrag zij precies dienden te betalen, tegen wanneer zij dit dienden te betalen en hoe er verder zou worden afgesproken, alsook dat deze mannen geen enkele poging meer hebben ondernomen om haar partner J. te benaderen hoewel die in Colombia is achtergebleven en zijn professionele leven verder zette; (v) de vaststelling dat verzoekster helemaal niets heeft ondernomen om haar zaak op te volgen, m.n. zich niet heeft geïnformeerd of er al dan niet gevolg werd gegeven aan haar klacht door de politie, getuigt van een onverschillige houding en verder afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid; (vi) verzoekster erg tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of er al dan niet politiebescherming werd toegekend naar aanleiding van de klacht die zij had ingediend op 16 januari 2020 en, hoewel zij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat haar verklaringen foutief werden opgetekend op de Dienst Vreemdelingenzaken, het niet aannemelijk is dat zij niet zou hebben opgemerkt bij voorlezing van het verslag van DVZ dat de klare, duidelijke verklaring dat de politie twee agenten naar haar huis stuurde ter bewaking en zij daar steeds stonden, hoegenaamd niet in overeenstemming zou zijn met wat er zich in werkelijkheid zou hebben voorgedaan; (vii) de feiten die zich in 2012 hebben voorgedaan bezwaarlijk actueel kunnen worden beschouwd en het in dit verband nog kan worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat zij erin geslaagd zijn om hun zaak te verkopen aan een buurvrouw die enkele huizen verder woonde en die aldus op de hoogte moet zijn geweest van de problemen in de zaak; (ix) de documenten die verzoekster voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen en (x) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster verklaart dat zij in geval van terugkeer naar Colombia zal worden vermoord door hangjongeren die haar gezin en haarzelf eerder hebben afgeperst. Verzoekster geeft aan dat zij samen met haar partner J. in 2012 een papierwinkel is begonnen, maar dat zij daar na verloop van tijd werden lastig gevallen door hangjongeren. Meer bepaald zouden zij belminuten hebben gebruikt zonder hiervoor te betalen. Na verloop van tijd eisten zij geld van verzoekster en haar partner in ruil voor "bescherming". Toen zij duidelijk maakten dat zij dit niet konden betalen, hadden de mannen hiervoor maar weinig begrip. Verzoekster en haar partner besloten hierop de zaak te verkopen aan een buurvrouw die enkele huizen verder woonde en dit aan de helft van de waarde. Op 12 januari 2020 ging verzoekster met haar partner en zoon naar het park waar zij opnieuw werden benaderd door diezelfde mannen. Eén van hen sprak het gezin aan en stelde dat zij bij hen in het kruit stonden. Deze man zei dat mensen zoals zij, die weigerden te betalen, worden vermoord, waarop de overige mannen enkel spottend gelachen hadden. Verzoekster deed op 16 januari 2020 aangifte van dit incident en hierop werd een proces-verbaal opgesteld. Verzoekster kreeg eveneens een formulier mee waarmee zij beschermingsmaatregelen kon aanvragen, hetgeen zij in overleg met haar partner niet deed. Verzoekster is vervolgens samen met haar zoon uit Colombia gevlucht op 29 januari 2020.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt blijkt immers dat aan de door verzoekster voorgehouden problemen, die haar zouden hebben genoopt Colombia te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

2.3.5.3. Vooreerst merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat het ogenblik waarop verzoeksters gezin, in het bijzonder verzoeksters zoon, hun paspoort verkregen erop wijst dat zij hun reis uit Colombia reeds planden voor het beweerde incident op 12 januari 2020 en dus voor hun voorgehouden vluchtaanleiding. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande pertinent overwogen als volgt:

"Vooreerst verklaarde u uw paspoort te hebben aangevraagd samen met uw man omdat jullie van plan waren toeristische reizen te maken. Voordien hadden jullie nooit eerder een paspoort gehad en dus ook nooit eerder reizen gemaakt waarvoor men een paspoort nodig had. Blijkt evenwel dat u uw paspoort heeft aangevraagd op 3 december 2019. Uw zoon voor wie dezelfde motieven opgingen in verband met het paspoort heeft zijn paspoort op 9 januari 2020 aangevraagd. Op 12 januari 2020 zou er zich vervolgens een incident hebben voorgedaan waardoor jullie besloten het land uit te vluchten. U werd erop gewezen dat dit alles zeer opmerkelijk en vooral erg toevallig overkomt: jullie die nooit eerder een paspoort hadden aangevraagd, dit uiteindelijk wel deden einde 2019 en begin 2020 in het geval van uw zoon, zouden plots een levensbedreigend probleem hebben gekend, in het geval van uw zoon, drie dagen nadat hij het paspoort had bekommen, waardoor jullie dan met dit bekomen paspoort enkele weken later uit het land konden vluchten. Dit is weinig geloofwaardig en eerder ontstaat de indruk dat jullie de reis uit Colombia al aan het voorbereiden waren vóór 12 januari 2020, met andere woorden voordat het beweerde incident zich had voorgedaan dat voor jullie de zogezegde concrete vluchtaanleiding uitmaakte (ze notities persoonlijk onderhoud, vragen 4-24)."

Verzoekster brengt hier in het verzoekschrift tegen in dat hun problemen reeds in 2012 begonnen, waardoor wel degelijk overwogen moet worden dat de paspoorten na het ontstaan van de problematiek werden aangemaakt en bijgevolg niet de geloofwaardigheid van haar vluchtmotieven ondermijnt. De Raad stelt evenwel vast dat dit enigszins haaks staat op verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waarbij zij zelf verklaart dat zij hun paspoorten niet hebben aangevraagd omwille van problemen en dus niet om het land te ontvluchten, dat zij daarentegen met haar man had afgesproken om te reizen en aldus met het oog op toeristische doeleinden een paspoort aanvraag (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, vragen 5-6 en 14-15). In het licht van deze verklaringen merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook terecht op dat de timing van het verkrijgen van de paspoorten, in het bijzonder dit van verzoeksters zoon op drie dagen voor het voorgehouden incident dat hen zou hebben genoopt het land te verlaten, wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

In zoverre verzoekster nog hekelt dat het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meteen met een negatieve noot begon, de commissaris-generaal bovendien overdreven belang hecht aan het tijdstip van het verkrijgen van de paspoorten en dit een uiterst subjectief argument is dat door niets wordt gestaafd, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet objectief zou zijn behandeld. Het loutere feit dat de *protection officer* verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud zou hebben gewezen op de toevallige *timing* van het verkrijgen van haar paspoort en dat van haar zoon, is op zich geen reden om enige vooringenomenheid aan te tonen. Het is immers de taak van de *protection officer* om de geloofwaardigheid van het door verzoekster geschetste vluchtrelaas na te gaan. Bovendien kan hieruit worden afgeleid dat verzoekster gedurende het persoonlijk onderhoud reeds in de gelegenheid werd gesteld om zich te verantwoorden voor eventuele ongeloofwaardigheden, zodat niet valt in te zien hoe dit haar op enigerlei wijze zou hebben geschaad. Daarenboven werd er na de initiële vragen omtrent de voorgelegde documenten, waaronder de paspoorten van verzoekster en haar zoon, uitvoerig ingegaan op onder meer de vluchtmotieven van verzoekster. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan bijgevolg geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoekster. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Daarnaast dient erop gewezen dat de bestreden beslissing geenszins uitsluitend of doorslaggevend gestoeld is op dit argument zoals verzoekster nochtans lijkt te opperen in het verzoekschrift. Daarentegen moet rekening worden gehouden met het geheel van de motivering – het tijdstip van het verkrijgen van het paspoort, het gegeven dat verzoeksters partner J. in de anderhalf jaar in Colombia geen noemenswaardige problemen meer heeft gekend, de *modus operandi* van de mannen niet aannemelijk is en het niet geloofwaardig is dat zij J. intussen niet meer zouden hebben benaderd, de vaststelling dat verzoekster een onverschillige houding aanneemt wat betreft de verdere evolutie van haar klacht bij de politie, haar tegenstrijdige verklaringen aangaande het al dan niet bekomen van politiebescherming, de actualiteit van de problemen en het feit dat de door haar voorgelegde documenten de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming niet kunnen ombuigen – en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

2.3.5.4. Daarnaast considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt:

“Vervolgens is het opmerkelijk dat uw partner J.(...) niet mee is gevlucht uit Colombia. Er was niet meteen genoeg geld om hem mee te laten vluchten. Hij zou jullie in maart 2020 komen vervoegen, maar omwille van de lockdown naar aanleiding van de Corona pandemie, werd zijn vlucht afgezegd. Op heden zit hij nog steeds in Colombia (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 26-31). In het anderhalve jaar dat hij nog in Colombia is gebleven nadat u bent gevlucht, heeft hij geen noemenswaardige problemen meer gekend. U liet optekenen dat hij jullie belagers nog wel is tegengekomen, maar hij vermijdt dat hij door hen wordt gezien. Hij neemt de nodige voorzorgsmaatregelen als hij naar buiten gaat (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 32-37). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw partner J.(...) als lasser werkt in dienstverband en ook dat hij dit tot op heden nog steeds doet. Hij gaat dus elke dag van en naar zijn werk. U werd erop gewezen dat men aldus bezwaarlijk kan stellen dat hij ondergedoken leeft. U verklaarde nu dat hij wel degelijk enkele maanden ondergedoken heeft geleefd aangezien hij ergens

anders een appartement huurde. Omdat dit echter te duur werd, zou hij vervolgens terug zijn gekeerd naar jullie huis in jullie wijk. U werd erop gewezen dat hij zich aldus erg kwetsbaar opstelt door elke dag vanuit jullie wijk van en naar het werk te vertrekken, dat hij zich met andere woorden blootstelt aan mogelijke vervolging door jullie belagers. U bevestigde dat dit klopte, maar voegde eraan toe dat er geen andere oplossing was aangezien er brood op de plank moet komen. Uw verklaringen met betrekking tot uw partner J.(...) doen twijfels rijzen over de ernst van jullie problemen. Immers als jullie werkelijk levensbedreigende problemen zouden gekend hebben, is het weinig geloofwaardig dat uw partner gewoon verder is blijven werken en zich aldus voortdurend bloot heeft gesteld aan de potentiële vervolging door jullie belagers. Dat er vervolgens in het afgelopen anderhalve jaar helemaal niets zou zijn gebeurd hoewel hij dus niet langer ondergedoken leefde, bevestigt dat er geen sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 118-127)."

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat het gezin over onvoldoende financiële middelen beschikte om iedereen naar Europa te laten afreizen, dat het de bedoeling was dat J. na afloop zou komen door nog geld bij elkaar te sparen maar dat hij door de "sanitaire crisis" en "lockdown" zijn job verloor en niet meer kon reizen. Verzoekster vervolgt dat J. niet is gevaccineerd en hij dus niet kan reizen. Verzoekster meent in dit verband dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich dient te informeren naar de 'sanitaire crisis' in Colombia. De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat nergens uit verzoeksters verklaringen kan blijken dat haar partner zijn werk verloor. Integendeel verklaart verzoekster dat haar partner ten tijde van het gehoor (d.d. 15 juni 2021) nog tewerk gesteld is als lasser (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, vragen 118-121). Hoe dan ook dient erop gewezen dat, zelfs zo J. door omstandigheden buiten zijn wil om niet naar Europa kon afreizen, hij geen problemen heeft gekend sinds het vertrek van verzoekster en haar zoon en dit ondanks het feit dat hij bezwaarlijk een ondergedoken bestaan leefde. Immers, waar verzoekster voorts opmerkt dat haar partner een ondergedoken bestaan leidt en er attent op is om niet op te vallen, dient te worden herhaald dat uit haar verklaringen blijkt dat haar partner J. niet langer een ondergedoken bestaan leidt. Zo is hij immers teruggekeerd naar hun huis (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, vraag 35 en 123-125) en geeft verzoekster zoals hoger aangehaald aan dat haar man ten tijde van het gehoor op 15 juni 2021 nog tewerk gesteld was als lasser waarbij hij elke dag van en naar zijn werk ging (*ibid.*, vragen 118-122). Sterker nog, verzoekster geeft zelf aan dat hij enkel de eerste maanden ondergedoken leefde (*ibid.*). Verzoekster kan bijgevolg allerminst gevolgd worden waar zij voorhoudt dat haar partner ondergedoken leefde en zo onder de radar bleef voor de mannen die hen hebben bedreigd. De vaststelling dat J. tot op heden geen noemenswaardige problemen heeft gekend, bevestigt derhalve de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.5. Wat betreft de tegenstrijdigheid over het aantal mannen die hen benaderd zouden hebben, verklaart verzoekster dat zij wel in staat was om over het incident in het park te vertellen maar moeite had om zich de details te herinneren door de stress en angst van de asielprocedure met verschillende interviews wat volgens haar wel begrijpelijk en menselijk is. De Raad merkt evenwel op dat de tegenstrijdigheid zich niet situeert in opeenvolgende verklaringen gedurende asielprocedure, doch wel tussen enerzijds de verklaringen die verzoekster aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (vier mannen; notities van het persoonlijk onderhoud, vraag 112 en 145) en anderzijds zoals blijkt uit de aangifte die verzoekster voorlegt (drie mannen; administratief dossier, map 'Documenten'). Bovendien staat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem worden verwacht dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoekster verhinderd hebben coherente verklaringen af te leggen. De Raad benadrukt te dezen nog dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen, zoals de benadering door en bedreiging vanwege mannen in het park, op een coherente en gedetailleerde wijze kan omschrijven, gezien deze gebeurtenis in het geheugen gegrift zou staan zo zij zich in werkelijkheid zou hebben voorgedaan.

2.3.5.6. In de bestreden beslissing staat voorts op goede gronden te lezen als volgt:

"In verband met de klacht dient te worden gewezen op het feit dat u zich klaarblijkelijk helemaal niet heeft geïnformeerd of er hieraan eventueel gevolg werd gegeven door de politie. U heeft helemaal niet nagegaan of er eventuele onderzoeksdaden werden gesteld door de politie naar aanleiding van uw klacht. U heeft zich zelfs niet eens de moeite getroost om uw klacht online op te volgen op basis van het

numero unico dat vermeld is op de klacht (...) (zie klacht, toegevoegd aan het administratief dossier). U liet in dit verband optekenen dat u er wel degelijk aan gedacht heeft om dit te raadplegen, maar u zou het uiteindelijk niet hebben gedaan, naar eigen zeggen omdat u niet veel van het internet begrijpt. Deze uitleg kan niet overtuigen. Het kan immers niet zo moeilijk zijn om eventueel iemand anders die wel meer digitaal beslagen is, in te schakelen om uw dossier online te raadplegen. U voegde er verder nog aan toe dat u vrij zeker was dat er niets zou gedaan zijn door de politie in Colombia, anders zou u dit zeker van uw partner J.(...) hebben vernomen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 195-202). Wat er ook van zij, de vaststelling dat u helemaal niets heeft ondernomen om uw zaak op te volgen, getuigt van een onverschillige houding en doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid."

Betreffende de ingediende klacht geeft verzoekster in het verzoekschrift aan dat zij van bij aanvang veel angst voelde en zij niet verder durfde te informeren naar wat er met deze klacht gebeurd was vanuit deze angst. Zij vervolgt nog dat zij wist dat de impact van een dergelijke klacht beperkt zou blijven en dat de autoriteiten niets zouden ondernemen om de schuldigen te verhoren of te straffen. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeksters verregaande desinteresse in het verdere verloop van de klacht wel degelijk onverenigbaar is met de ernst van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging en afbreuk doet aan de oprechtheid van haar vluchtrelaas. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Verder considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent: *"In de marge weze nog opgemerkt dat u erg tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of er al dan niet politiebescherming werd toegekend naar aanleiding van de klacht die u had ingediend op 16 januari 2020. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken liet u het volgende optekenen in dit verband: 'de politie zei dat ze twee agenten gingen sturen naar huis ter bewaking. Daarna stonden deze twee agenten steeds bij mijn huis. Maar ik vertrouw niemand. Ik voelde me onbeschermd. De guerilla kwam erachter vanwege de aanwezigheid van de politieagenten'" (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS wenste u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud een rechtzetting te doen. U verklaarde dat er nooit agenten werden opgesteld aan jullie huis en dat dit dus een vergissing betrof van de protection officer bij DVZ. Toen deze laatste u het verslag had voorgelezen, zou u niet hebben opgemerkt dat deze verklaringen foutief waren opgetekend. Het is pas naderhand toen uw advocaat u het verslag opnieuw had voorgelezen ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u de vergissing had opgemerkt (zie notities persoonlijk onderhoud, check verklaringen DVZ). Wat er ook van zij, het is weinig geloofwaardig dat u niet zou hebben opgemerkt bij het voorlezen van het verslag van DVZ dat deze nochtans klare, duidelijke en aldus niet voor interpretatie vatbare verklaringen hoegenaamd niet overeenstemden met wat er zich in werkelijkheid zou hebben voorgedaan."*

Verzoekster oppert dat hieromtrent een misverstand ontstond. Zij merkt in dit verband op dat zij deze fout in het DVZ-verslag van bij aanvang tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft rechtgezet. Meer bepaald dat zij vreesde om de politiediensten aan huis te laten komen en zo zichtbaar de autoriteiten in te schakelen. Verzoekster meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierover niet moeilijk kan doen. De Raad benadrukt evenwel dat redelijkerwijze kan worden verwacht van verzoekster dat zij dergelijk fundamenteel verschil in verklaringen, met name enerzijds dat er wel degelijk politie werd opgesteld bij haar huis en anderzijds dat zij dit ten alle koste wilde vermijden, zou hebben opgemerkt tijdens de voorlezing van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeksters verklaringen werden voorgelezen en dat zij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Uit niets blijkt dat er zich vertaalproblemen of misverstanden zouden hebben voorgedaan. Het enkele feit dat verzoekster melding maakte van dit gegeven bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is niet voldoende om een dergelijk wezenlijk verschil, het betreft immers geen detail doch wel raakt het aan de kern van haar vluchtrelaas, te kunnen vergoelijken of verantwoorden.

2.3.5.7. Waar verzoekster nog aanvoert dat zij in 2012, als uitbaatster van een papierwinkel, werd afgeperst door hangjongeren en dit niet betwist wordt door de verwerende partij, dient erop gewezen dat, hoewel deze gebeurtenis op zich niet ter discussie staat, het gegeven dat zij de winkel kon verkopen aan een buurvrouw die aldus op de hoogte was van de problemen, minstens de ernst van deze voorgehouden problemen relatieveert. Bovendien gaat verzoekster er te dezen volledig aan voorbij dat de feiten in 2012 bezwaarlijk als actueel kunnen worden beschouwd aangezien uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij acht jaar later opnieuw werd benaderd door dezelfde mannen.

2.3.5.8. Voor het overige herhaalt verzoekster in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt zij in de door haar uiteengezette vluchtmotieven, bekritiseert zij en spreekt zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert zij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.3.5.9. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift het motief ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat het opmerkelijk is dat de mannen door wie verzoekster en haar gezin werden benaderd, helemaal geen concrete afspraken hebben gemaakt over welk bedrag zij precies dienden te betalen, tegen wanneer zij dit dienden te betalen en hoe er verder zou worden afgesproken, alsook dat deze mannen geen enkele poging meer hebben ondernomen om haar partner J. te benaderen hoewel die in Colombia is achtergebleven en zijn professionele leven verder zette. Het motief dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, dat bijdraagt aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5.10. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.12. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.6.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er in diverse regio's van Colombia nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen toebehoorden aan de FARC worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, van 27 juli 2020 en van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (–massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende

groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster afkomstig is uit de hoofdstad Bogota (notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 53-56), hetgeen niet wordt betwist door beide partijen.

De Raad merkt op dat bovenstaande analyse, met name dat het gewapend conflict tussen de rebellengroepen en de regering zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland en dat het geweld in de steden, zoals de hoofdstad Bogota, vooral gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit, wordt bevestigd door de door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde artikels en rapporten. Het rapport *“Colombie : information sur les Forces armées révolutionnaires de Colombie (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia - FARC), y compris la démobilisation d'anciens combattants; les groupes dissidents, y compris le nombre de combattants, les zones d'opération, les activités et l'intervention de l'État (2016-avril 2018)”* van Immigration and Refugee Board of Canada van 18 april 2018 maakt melding van het vredesakkoord tussen de FARC en de Colombiaanse overheid en rapporteert over de demobilisering van de FARC en de dissidente groepen en over de invulling van het machtsvacuüm door andere gewapende groeperingen. Het rapport van Amnesty International van 22 februari 2018 stelt dat ondanks de ondertekening van het vredesakkoord tussen de FARC en de Colombiaanse regering het gewapend conflict voortduurt in voormalig territorium van de FARC, waarbij vooral Afro-Colombianen, landbouwgemeenschappen en de inheemse bevolking risico lopen. Dit ligt in de lijn van de voorgaande vaststellingen. Het artikel *“Colombie : où en est l'accord de paix avec les FARC qu'Ivan Duque veut réviser ?”* van Le Monde van 18 juni 2018 beschrijft de wijzigingen die de nieuwe president Ivan Duque aan het vredesakkoord tussen de FARC en de Colombiaanse overheid wil aanbrengen. De artikels *“Colombie: les FARC menacent de reprendre les armes”* van France Inter van 24 mei 2018 en *“Pourquoi les FARC envisagent de reprendre les armes en Colombie ?”* van Les Inrockuptibles van 25 mei 2018 berichten eveneens over de plannen van Ivan Duque om de akkoorden te herzien en speculeren over de mogelijke gevolgen hiervan. Het artikel *“Colombia Struck a Peace Deal With Guerrillas, but Many Return to Arms”* van The New York Times van 18 september 2018 handelt over de dissidente FARC-leden die het vredesakkoord hebben geweigerd. Ook deze gebeurtenissen stemmen overeen met de hoger aangehaalde informatie. Het geciteerde rapport van Human Rights Watch *“World Report. Country Chapters – Colombia”* van 2021 bevestigt dat in 2020 burgers in verschillende delen van Colombia werden geconfronteerd met mishandeling door paramilitaire groeperingen, ELN en Farc dissidenten en dat er 26.000 doden werden geteld als gevolg van de COVID-pandemie. Het artikel *“Colombie. Pourquoi la colère sociale ne retombe pas”* van France24 van 6 mei 2021 vermeldt dat het land ook na de vredesakkoorden geconfronteerd wordt met geweld en dat volgens de JEP vele personen het risico lopen op bedreigingen, moord verdwijningen en ontvoeringen en andere aanvallen. Dit ligt in de lijn van de bovenvermelde landeninformatie en beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Waar verzoekster verder nog een aantal internetartikels (Crisis 24. Garda.com: *Colombia: Military deployment en curfew continue in Cali as of May 29 in response to unrest*; Colombias national strike inequality and legitimacy crisis drive unrest en Reliefweb.int: *Colombia: Pandemic gloom and police violence leave Colombiaturnmoil*) citeert met betrekking tot de sociale onlusten in Colombia naar aanleiding van een controversiële belastinghervorming die ondertussen weer werd ingetrokken door de regering van President Duque en de gewelddadige reactie van de Colombiaanse autoriteiten tegen betogers met een aantal gewonden en doden tot gevolg, kan de Raad slechts vaststellen dat hieruit blijkt dat er sprake is van sociale onlusten en hardhandig optreden van de autoriteiten met slachtoffers tot gevolg maar dat hieruit niet kan blijken dat in Colombia actueel voor burgers een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van hun leven of persoon al gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands

gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De argumentatie in het verzoekschrift, waaronder ook het verwijt dat geen rekening zou zijn gehouden met de voormelde aangehaalde ontwikkelingen in Colombia, is derwijze niet van die aard om aan te tonen dat de voormelde informatie niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bovenstaande analyse vindt steun in de relevante en recente landeninformatie en wordt bijgevolg door de Raad overgenomen.

In zoverre verzoekster aanvoert dat de veiligheidssituatie ook regionaal onderzocht moet worden, blijkt uit de bestreden beslissing dat deze een beoordeling inhoudt van de situatie in de departementen die gekenmerkt worden door een gewapend conflict. Voor zover daarbij verwezen wordt naar het aantal confrontaties tussen overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling en de vaststelling dat het aantal burgerslachtoffers en dat daaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in verhouding tot het bevolkingsaantal zeer beperkt blijft, houdt deze beslissing ook rekening met de gebruikte methodes zoals het plaatsen van landmijnen, het groot aantal ontheemden dat hierdoor veroorzaakt wordt alsook het feit dat de bevolking wordt blootgesteld aan afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid en gedwongen rekrutering. Hieruit blijkt dat in de beoordeling van de veiligheidssituatie, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te beweren, niet enkel rekening werd gehouden met het aantal doden en gewonden.

Waar verzoekster nog betoogt dat de veiligheidssituatie in de steden sterk verband houdt met het conflict in de regio, kan de Raad slechts vaststellen dat het door verzoekster aangehaalde citaat besluit dat hoewel het gewapend en crimineel geweld een impact heeft op de stedelijke centra uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat *“confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken” zodat ook hieruit niet kan blijken dat de steden gekenmerkt worden door willekeurig geweld.* Verzoeksters theoretische betoog met betrekking tot de interpretatie van gewapend conflict door het Hof van Justitie, de Advocaat-Generaal Mengozzi en het UNHCR is verder niet dienstig, nu hieruit enkel kan blijken dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld het internationale humanitaire recht en de subsidiaire beschermingsregeling van de richtlijn verschillende doelen nastreven en duidelijk los van elkaar staande beschermingsmechanismen instellen, dat de term gewapend conflict bij het ontbreken van een definitie ervan in de richtlijn, volgens vaste rechtspraak van het Hof moet worden bepaald in overeenstemming met de in de omgangstaal gebruikelijke betekenis ervan, met inachtneming van de context waarin het wordt gebruikt en de door de regeling waarvan het deel uitmaakt beoogde doelstellingen en volgens het Hof het begrip *“binnenlands gewapend conflict”* een situatie betreft *“waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden”* (Diakité, punt 28). Dit doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling dat in de (groot)steden in Colombia geen sprake is van een gewapend conflict en dat het geweld er gekenmerkt wordt door gemeenschappelijke criminaliteit en niet willekeurig van aard is.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in Bogota momenteel geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan gewapend conflict in de hoofdstad Bogota is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET